

L'HORA NOVA

INGENUAMENT

UNA MANIFESTACIO

Per M. CALAFELL

La convivència i la unitat d'acció entre les organitzacions obreres constitueixen el factor decisiu per avançar envers la transformació social dels pobles hispànics, per a la consecució de la qual generosament el proletariat hi sacrifica tantes i tantes vides. Aquest tribut de sang en la guerra encesa contra el feixisme internacional, seria un sacrifici estèril si no anés acompanyat d'una capacitat creadora que garanteixi a la massa obrera la plenitud de drets en el nou ordre de justícia social i humana que tots propugnem. Cal assegurar les posicions conquistades, des de les quals serà possible manobrar amb resultats positius, a l'hora d'administrar els fruits de la victòria; la massa obrera necessita estar estretament unida per a respondre en absolut a realitzacions constructives i per assumir la responsabilitat quan el moment s'escaigui i les circumstàncies ho imposin. És un fet innegable que està obert el camí per obtenir satisfacció a les reivindicacions del poble explotat. No hi ha força humana per interposar-s'hi, si la compenetració entre els obrers no troba resistències. Per això s'ha d'insistir en què hi hagi lleialtat i fusió de sentiments. Cada obrer, des del seu lloc, ha de laborar per la unió que farà la força invencible de la massa obrera, així com no ha de plányer l'esforç en el treball que li és encomanat. Una gran potència es forma amb les partícules sanes i vigoroses del que crea l'individu. Sense aquesta voluntat i sense aquest esforç res seria la col·lectivitat. El benestar de tots, solament serà factible per la nostra voluntat d'assolir-lo; la perfecció, o el despotisme d'una col·lectivitat, responen exactament a la formació moral dels individus. Tanmateix, de la conducta de cada u de nosaltres, de l'esforç que cadascú hi aportï, en depèn la llibertat redemptora, o el més negre confusionisme del demà. Triem entre les dues concepcions: reivindicar-nos, o enfonsar-nos. Si l'ànima és nostra, l'esperit no ens pot trair. ALFIL

El proppassat dijous va organitzar-se a Vic, una manifestació de dones, que varen adreçar-se a la Comissió Municipal de Proveïments, la finalitat concreta de les quals encara no hem pogut esbrinar, si bé la majoria sembla que protestaven dels pocs queviures i dels preus alts a què són venuts.

A les companyes que anaven a la manifestació de bona fe i a les que varen ésser coaccionades per a què fessin número, els diré en breus paraules el procés de la qüestió de Proveïments, amb tota lleialtat i consideració, ja que elles són carn viva del poble, d'aquesta part del poble que sols coneix la part dura de la vida.

A les altres, a les lladres de cognac, a les ex-monges, a les que sols perseguien una finalitat política, molt adient al feixisme, a les que, inflades pels tenders i per la carlinada, que encara treballa d'amagat, però que procurarem localitzar, i a les despidades que cercaven favors de Proveïments i que no varen obtenir-los, perquè tenim un concepte absolutament igualitari de la justícia, a tota aquesta amalgama d'indesitjables, sols els podem dir que la seva hora no ha arribat, ni tornarà mai més, perquè el poble els ha passat a la història amb el segell inconfundible de mala gent.

El problema de Proveïments, companyes de bona fe que anàreu a la manifestació, és un problema greu en totes les guerres i més en una guerra civil com patim a Espanya, la qual no hem provocat nosaltres, el poble treballador i esclau d'Ibèria, sinó els militars traïdors, la clericalia i el capitalisme que encara ens volia més esclaus, i que una part de dones de la manifestació i de les que més crits feien n'eren col·laboradores, i encara continuen essent ho.

Sabent per l'experiència de totes les guerres, que la qüestió de Proveïments esdevindria un problema, el Comitè Antifeixista, primer, i el Consell Municipal, després, varen formar la Comissió que presideixo, a base d'un company de cada organització i partit dels que componen el Consell Municipal, perquè fes l'humanament possible per tal que aquest problema fos el menys greu possible, cosa que a Vic fins a la data hem aconseguit, si mirem el desastre de les altres ciutats de Catalunya, i amb més èxit hauríem actuat si des de la Conselleria de Proveïments de la Generalitat de Catalunya no ens haguessin anul·lat, de fet, les Comissions Municipals de Proveïments.

Jo, com a responsable davant de l'organització Confederal, que em va nomenar per a formar part del Consell Municipal, en el mes de desembre, i vista l'orientació que prenia Proveïments de la Generalitat, en prendre possessió de la Conselleria en Comorera, vaig plantejar l'afer en una reunió general, dient que no podia fer-me responsable de la tàctica començada pel nou Conseller, perquè ens conduiria fatalment a què els treballadors no poguéssim menjar, perquè prenia tota atribució adquisitiva als Consells Municipals i ho entregava de fet als especuladors, paraules que han esdevingut una realitat cruel.

Fa poques setmanes i en un míting al Teatre Vigatà, en un parlament que va tenir la virtut de cansar a la majoria de les dones que m'escoltaven perquè semblava que el problema de Proveïments no era interessant, vaig detallar tot el procés de Proveïments des del 19 de juliol fins a la data, remarcant les moltes traves que havíem trobat i trobàvem, el cas d'haver-nos posat un impost de vint pessetes per cada cent quilos de mongetes i vint i tres per cada cent quilos de sucre, i exposant també que la única solució en matèria de preus en els articles era la unificació de preus a Catalunya, tal com havíem fet, i que estava llest per posar-ho a la pràctica, quan la crisi del Govern de la Generalitat va portar a la Conselleria a en Comorera, qui va canviar la tàctica, la qual cosa ens ha portat al caos actual.

(Passa a la pàgina 2)